

APRECIERI PENTRU *PEAK*

„Antidotul perfect pentru un copil care consideră cărțile plictisitoare... Subiectul atractiv și intriga captivantă a poveștii lui Peak asigură savoarea acestei expediții.”

– *Publishers Weekly*

„O poveste captivantă, care te ține cu sufletul la gură.”

– *The Horn Book*

„Aventură la mare altitudine... Intriga bine construită și cadrul exotic conferă romanului un farmec aparte pentru fanii dornici de aventuri.”

– *SLJ*

„Va fi pe placul celor care se află în căutarea senzațiilor tari.”

– *Kirkus Reviews*

„Splendidă, minunată și antrenantă. Periplul lui Peak înseamnă mult mai mult decât escaladarea celui mai înalt munte.”

– Pam Muñoz Ryan, autoarea cărții *Trandafirii din Mexic*

„Construirea iscusită a personajelor și povestea realistă, plină de intrigi și provocări aduse de alpinism și de miza în joc, fac din această carte o lectură captivantă.”

– *VOYA*

Alte cărți de Roland Smith
apărute la Editura ap!

Pe marginea prăpastiei
Ascensiunea

Roland Smith

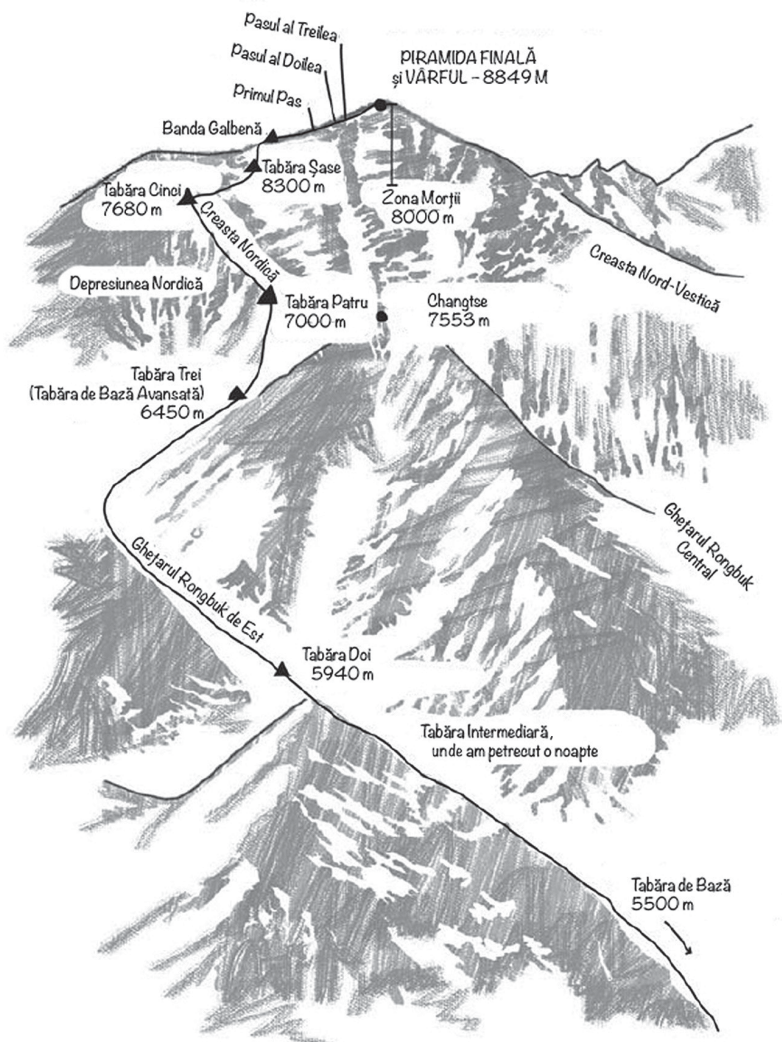
PEAK

Traducere din limba engleză de
Alexandra Pițirigă

Ediția a II-a

*Această carte i-o dedic lui Marie,
fiindcă mi-a oferit toate lucrurile care contează*

Ruta mea pe partea Nordică a Everestului

CUPRINS

TEMA	9
CÂRLIGUL	12
CÂTEVA COPCI ȘI LA PÂRNAIE	16
PE MARGINEA PRĂPASTIEI	28
GEMENELE	37
VIEZURII DE STÂNCĂ	43
BANGKOK	50
HOTELUL SUMMIT	58
ECHIPAMENTUL MORȚILOR	66
TIBET	78
PEAK EXPERIENCE	84
ALPINIȘTI MATERIALIȘTI	95
GÂFÂIT	101
ÎNTÂRZIAȚII	113
SACI GAMOW	119
ABC	129
SCRISORI DE ACASĂ	146
SECRETE	151
URSUL ȘI IACUL	161
TABĂRA PATRU	178
OPRIREA	191
ANTECEDENTE DE FAMILIE	202
RĂZVRĂTIREA	216
CEDAREA	224
SCURTĂTURA	230
TABĂRA 3½	239
TABERELE CINCI ȘI ȘASE	245
VÂRFUL LUMII	257
COBORÂREA	269
DEZNODĂMÂNT	281
MULȚUMIRI	287

KINE #1

TEMA

NUMELE MEU ESTE PEAK*. Da, știu: un nume ciudat. Însă nu poți să-ți alegi numele sau părinții. (Sau multe alte lucruri în viață, dacă tot veni vorba.) Putea să fie mai rău. Părinții mei ar fi putut să-mi pună numele Ghețar, Abis sau Crampon. Nu glumesc. După spusele mamei, toate aceste nume erau pe listă.

Vincent, mentorul meu în literatură (la voi la școală, acesta ar fi profesorul de engleză), mi-a dat ca temă de final de an școlar să scriu compunerea asta (la școala noastră nu se dau note).

Când domnul Vincent o să vadă fraza pe care tocmai ați citit-o, o să spună: *Peak, asta este o frază cu subordonate incorect legate și cu paranteze haotice.* (Așa vorbește el.) Însemnând că este puțin confuză și fragmentată. Iar eu o să-i răspund că viața mea este (plină de paranteze) și că haosul este cauzat de faptul că încep să-mi scriu tema pe bancheta din spate a unei camionete Toyota, în Tibet (alias China), cu un creion mecanic care nu are gumă de șters și e puțin probabil să găsesc o gumă de șters pe-aici.

* În lb. engl., vârf, culme. (n. trad.)

Vincent a mai spus și că un scriitor bun ar trebui să înceapă cu mijlocul poveștii, cu un *cârlig*, ca să-l atragă pe cititor, iar apoi să meargă înapoi și să completeze cu ceea ce s-a întâmplat înainte de *cârlig*.

Odată ce l-ai prins în undiță pe cititor, poți să scrii ce vrei în timp ce îl tragi încet spre tine.

Probabil domnul Vincent crede că cititorii sunt pești. Dacă așa stau lucrurile, atunci majoritatea peștilor lui Vincent au scăpat. A scris vreo douăzeci de romane, dintre care nu se mai reeditează niciunul. Dacă știa ce vorbește, atunci de ce trebuie să umblu pe culoarele întunecate și pline de praf ale anticariatelor ca să-i găsesc cărțile?

(Acum am făcut-o. Însă, țineți minte, domnule Vincent: scriitorii trebuie să spună crudul adevăr cu vocea lor și să nu le permită indivizilor, societății sau consecințelor să le dicteze cuvintele! Și credeți că nimeni nu vă ascultă la oră. Și să mai știți că mie îmi plac cărțile dumneavoastră, altfel nu mi-aș mai pierde timpul căutându-le. Și nici nu aș încerca să aștern această poveste pe hârtie, stând pe bancheta din spate a unei camionete, în Tibet.)

Apropo...

În dimineața asta, am încetinit ca să ocolim un bolovan de mărimea unui autobuz de școală, care căzuse în mijlocul șoselei. În SUA am folosi dinamită sau echipamente grele ca să-l mutăm. În Tibet folosesc târnăcoape, baroase și deținuți în haine zdrențuite și peticite, ca să-l spargă. Deținuții ne-au zâmbit pe când încercam să nu trecem cu mașina peste picioarele lor înlănțuite, pe șoseaua îngustă. Fețele lor vesele erau pline de creștături și tăieturi provocate de

fragmentele de piatră. Cei care nu spărgeau bolovanul cărau pietrișul rezultat cu roabe din lemn brut la gropile din asfalt, pe care deținuți tibetani foarte bătrâni le astupau folosind lopeți uzate și greble. Soldați chinezi în uniforme verzi și cu puști pe umăr stăteau în jurul unor butoaie de tablă de circa 200 de litri și fumau țigări. Prizonierii păreau mai fericiți decât soldații.

M-am întrebat dacă bolovanul o să dispară până când urma să mă întorc eu. M-am întrebat dacă o să mă mai întorc vreodată.

CÂRLIGUL

URCASEM DOAR DOUĂ TREIMI DIN ZID când lapovița a început să înghețe pe teracota neagră.

Îmi amortiseră degetele. Îmi curgea nasul. Nu aveam o mână liberă ca să-mi șterg nasul și nu-mi ajungea frânghia ca să cobor în rapel cam 150 de metri, până la sol. Plănuisem totul cu mare atenție, însă fără să iau în calcul vremea, iar acum era momentul să mă îngrijorez.

O rafală de vânt a încercat să mă desprindă de zid. Mi-am înfipt degetele într-o crăpătură și m-am ținut strâns, până a trecut.

Ar fi trebuit să aștept până în iunie ca să urc, dar nu, idiotul de mine trebuia să urce în martie. De ce? Pentru că totul era gata și am o problemă cu așteptatul. Studiasem zidul, fabricasem tot echipamentul de protecție și alesesem data. Eram pregătit. Și, dacă ar fi trecut data, poate că nu aș mai fi încercat deloc. Nu durează foarte mult să te convingi să nu faci o așa grozăvie. De-aia sunt peste șase miliarde de oameni care stau în siguranță în casele lor, și doar un...

— Idiot! am strigat.

Opțiunea nr. 1: să urc până sus. Un urcuș de 80 de metri, adică aproximativ 100 de puncte de sprijin precare de care să mă țin (asta în cazul în care nu mi se rupeau degetele ca niște țurțuri).

Opțiunea nr. 2: să cobor. Puțin peste 150 de metri, 250 de puncte de sprijin.

Opțiunea nr. 3: să aștept să fiu salvat. De ignorat opțiunea asta. Nimeni nu știa că sunt pe zid. Până dimineață (asta în cazul în care cineva s-ar fi uitat în sus și m-ar fi văzut), aș fi fost un gargui de gheață. Și, dacă aș fi supraviețuit, mama m-ar fi aruncat cu mâna ei de sus, de pe zid.

În sus, atunci.

M-am hotărât să mă mișc între rafalele de vânt puternice, care deveneau tot mai frecvente pe măsură ce urcam. Lapovița s-a transformat în grindină și mă lovea ca un roi de viespi înghețate. Însă ce era mai rău s-a întâmplat când mai aveam cam nouă metri până la vârful, adică 15 amărâte de puncte de sprijin.

Mă oprisem fiindcă umerii și brațele îmi ardeau din cauza acidului lactic. Respiram pe gură (pe de-o parte de la oboseală, pe de alta, de groază) și mi-am spus că o să fac efortul final imediat ce îmi recăpătăm suflul.

Cât am stat, în jurul meu s-a lăsat o ceață groasă. Partea de sus a zidului a dispărut, dar ce importanță mai avea. Când ești obosit și speriat, nouă metri par lungi cât două terenuri de fotbal, iar asta poate fi destul de descurajant. Când escaladezi un zid, o faci pas cu pas. Dacă te gândești mai departe de punctul în care ești, îți poate slăbi hotărârea,

iar voința te ajută să ajungi în vârf la fel de mult ca mușchii și abilitățile de cățărare.

În sfârșit, am început să respir pe nas, deși îmi curgea. Scoteam un fel de horcăit, ca să fiu sincer, dar măcar puteam să închid gura după ce respiram de două ori.

Gata, mi-am spus. Încă cinșpe prize și ajung în vârf.

M-am întins să ajung la următoarea fantă, când am dat de un mic obstacol. Ei bine, un mare obstacol, de fapt...

Urechea și obrazul drept îmi înghețaseră lipite de zid.

Ca să ajungi în vârf trebuie să ai hotărâre, mușchi, abilități și...

O FAȚĂ!

A mea era ancorată de acel perete ca un piron, și o porțiune din ea a rămas acolo când mi-am adunat suficient *curaj* ca să mi-o dezlipesc. Acum eram furios, și exact asta îmi trebuia ca să urc până sus.

Înjurând la fiecare pas făcut pe verticală, m-am oprit cam la un metru de margine, tentat să marchez monstrul ăsta cu sângele care mi se prelingea pe gât. Dar, în loc de asta, am scos din rucsac șablonul care reprezenta un munte (trișez, știu, însă trebuie să ai două mâini libere ca să-l desenezi de mână), l-am lipit de perete și am colorat modelul cu un jet de vopsea albastră.

Acela a fost momentul în care a apărut elicopterul în spatele meu și aproape că m-a suflat jos de pe zid.

— Ești arestat! s-a auzit o voce prin megafon, peste zgomotul asurzitor al elicelor.

M-am uitat în jos. Ceața fusese în mare parte împrăștiată de elicele elicopterului și, pentru prima dată într-o oră, puteam să văd strada aglomerată la 240 de metri sub mine.

O frânghie neagră a fost coborâtă lângă mine și două fețe alarmate și furioase s-au aplecat peste marginea acoperișului.

— Apucă frânghia!

Nu aveam de gând să apuc frânghia, când mai aveam doar un metru și-mi atingeam ținta. Am început să mă cațăr.

— Apucă frânghia!

Când am ajuns cu creștetul la grilajul de protecție, m-au tras în sus și mi-au încătușat mâinile la spate. Purtau echipamentul trupelor SWAT* și șepci ale poliției din New York, și erau mulți.

Unul dintre polițiști s-a aplecat spre urechea mea sângerândă:

— Ce-a fost în capul tău? a spus, apoi m-a smucit și m-a predat unui polițist obișnuit, de stradă.

— Du-l pe idiotul ăsta la urgențe!

*SWAT – special weapons and tactics (arme și tactici speciale). (n. red.)

CÂTEVA COPCI ȘI LA PÂRNAIE

CÂND AM IEȘIT DIN LIFT și am ajuns în hol, am fost uimit de mulțimea de reporteri și de blițurile aparatelor. Cum ajunseseră așa de repede aici?

- E doar un copil.
- Cum te cheamă?
- Sângerează.
- De ce-ai făcut asta?
- Ai ajuns în vârf?

Nu le-am răspuns la nicio întrebare. De fapt, aproape că nici nu m-am uitat la ei. Ideea care stă la baza unui marcaj spectaculos nu este grafica în sine, ci misterul legat de felul în care a fost realizat.

Cineva care merge cu metroul trece pe lângă aceleași 17 vagoane garate pe o linie secundară, săptămână de săptămână, an de an, pentru ca într-o dimineață toate 17 să fie desenate de sus până jos cu un graffiti fantastic. Sau un șofer într-un trafic aglomerat trece pe sub același pasaj de mii de ori, aproape neobservându-l, până într-o dimineață când este vopsit cu portocaliu și verde aprins.

Cum au făcut-o?

Schele?

Într-o noapte?

Câți au fost?

Unde erau polițiștii?

Care e scopul?

Misterul. Țsta e scopul. Și nu există destul, după părerea mea.

Șablonul meu cu munți albaștri era mic, însă îi compensam dimensiunea marcând locuri îndrăznețe unde nu putea fi zărit decât de câte-un funcționar plictisit sau de vreun spălător de geamuri. Acesta era al șaselea zgârie-nori pe care mă cățarasem. Plănuisem să fac nouă în total. De ce? Habar n-am. Acum toată lumea avea să afle cum o făcusem. Misterul dispăruse, iar asta era partea cea mai rea a faptului că fusesem prins.

Sau, cel puțin, așa am crezut.

Mă așteptam ca mama să apară la urgențe și să-mi smulgă urechea stângă, dar nu a venit. (Și s-a dovedit că urechea dreaptă încă îmi era atașată de cap, la fel și cea mai mare parte a obrazului.)

Doctorul de la urgențe din Indiile Orientale mi-a examinat fața un minut sau două cu o lumină, apoi m-a întrebat ce s-a întâmplat, uitându-se la cei doi polițiști care stăteau în ușă ca și cum ei ar fi fost cei care mă aduseseră în starea aceea.

— Mi s-a lipit obrazul de un zid înghețat.

— Ar fi trebuit să folosești apă caldă să ți-l desprinzi.

— Dacă aş fi avut așa ceva la îndemână, aş fi făcut-o.

— O să te curăţ și o să-ți pun vreo două copci mititele.

Am scăpat de-acolo în mai puțin de o oră. Cei doi polițiști m-au dus cu mașina la secția de poliție și m-au băgat într-o cameră murdară cu o oglindă bidirecțională. Nu arătam foarte bine. Nici nu mă simțeam foarte bine. Îmi zvâcnea capul. Mă dureau brațele și picioarele. Și aveam patru unghii de la mână rupte până la mijloc. Mă simțeam de parcă ar fi luat foc. Doctorul de la urgențe nici nu se sinchisise să se uite la ele.

După o vreme care a părut a fi două zile, s-a deschis ușa și a intrat un detectiv obosit într-un costum șifonat, aducând rucsacul meu și un dosar gros. A răsturnat conținutul rucsacului pe masă și a verificat totul, bucată cu bucată. Când a terminat, a îngrămădit totul înapoi, s-a uitat la mine și a clătinat din cap:

— Ai dat-o-n bară, Pete.

— Peak, am spus.

— Adică *vârf de munte*?

— Exact.

— Ce nume ciudat!

— Părinți ciudați.

— Da, tocmai am vorbit cu mama ta. A spus că am misiunea ei să te omor în bătaie.

Ah, mama.

— Am mai primit un telefon, a adăugat. Din partea primarului. Sunt polițist de 35 de ani și niciodată nu am primit

un telefon personal de la primar. E supărat. Se pare că era la o recepție în clădirea Woolworth. Au crezut că ești un terorist, dar acum este destul de clar că ești doar un idiot.

S-a holbat la mine, așteptând o reacție. Nu am avut niciuna. *Chiar fusesem un idiot. Ar fi trebuit să verific cu mai multă atenție programul de seară din clădire, înainte să o escaladez. Reporterii nu veniseră fuga să-mi facă mie poze. Erau deja acolo, la recepția dată de primar, la fel și polițiștii.*

— O să te ducă la CDJ în scurt timp.

— Ce e CDJ?

Nu mai fusesem niciodată arestat.

— Centrul de Detenție Juvenilă. O să stai acolo până vei fi adus în fața instanței.

Nici asta nu știam prea bine ce înseamnă, iar detectivul probabil că a observat, fiindcă mi-a explicat că există un tribunal separat pentru inculpații minori. Procurorul urma să decidă care vor fi acuzațiile și trebuia să mă prezint în fața unui judecător și să pledez *vinovat* sau *nevinovat*.

— Apoi o să mă elibereze, am spus.

— Poate că da, poate că nu. Depinde cât este cauțiunea și dacă părinții tăi sunt dispuși s-o plătească. Sau s-ar putea să-ți refuze cauțiunea, ceea ce înseamnă că o să stai la CDJ până la proces sau până la data verdictului. Asta poate să-nsemne luni de zile. Tribunalele sunt aglomerate.

Mi se uscaseră gura.

— Nu am mai avut probleme cu legea până acum, am zis.

— Adică nu ai fost prins până acum, a spus el deschizând dosarul și întinzând trei fotografii pe masă. Urmăream

de ceva vreme aceste marcaje. Se pare că l-am prins pe făptaș în flagrant delict.

Pozele erau de calitate proastă, evident făcute cu un obiectiv puternic, însă munții albaștri făcuți cu șablonul erau destul de clari.

Doi polițiști în uniformă mă așteptau la ușa biroului de interogatoriu împreună cu mama, care era așa de furioasă, că de-abia putea să vorbească. S-a uitat la bandajele de pe fața mea și a reușit să mă întrebe dacă eram bine.

— Da, sunt bine.

— Trebuie să-l ducem la CDJ, doamnă, a spus unul dintre polițiști.

Mama a dat din cap, apoi s-a uitat la mine:

O să vedem ce putem face. Însă de data asta chiar c-ai făcut-o lată, Peak.

Polițiștii m-au condus afară.

DUPĂ TREI ZILE LA CDJ, mă urcam pe pereți (literalmente), până când consilierul meu (așa le zice paznicilor de acolo) mi-a spus să mă opresc.

Băiatul Păianjen, Băiatul Zburător, Puștiul Gecko erau știrile de pe prima pagină în fiecare zi. Fiecare articol săpa din ce în ce mai adânc în trecutul familiei mele: mama, tata, tatăl vitreg și chiar și surorile mele gemene erau țintele. Existau poze în infraroșu cu mine escaladând zgârie-norii, poze de la școală, poze cu mama și tata de când erau alpiști. Și fuseseră descoperite și celelalte două marcaje ale mele cu muntele albastru.

De a doua zi, nu am mai citit articolele din ziare și plecam din camera de zi când începeau știrile la televizor.

La CDJ, apelurile telefonice erau limitate. Nu am reușit s-o prind pe mama decât o dată să o întreb ce se întâmplă, însă tocmai se întâlnea cu avocații și nu avea timp de vorbă.

În dimineața celei de-a patra zile, consilierul a venit în camera mea (așa li se spune celulelor) și mi-a spus că am un vizitator. În sfârșit!

Am fost destul de dezamăgit să-l văd în camera de vizite pe domnul Vincent, nu pe mama. (Fără supărare, domnule Vincent.) A părut uimit când mi-a văzut fața și urechile acoperite de cruste.

— Ți-am adus câteva cărți, să citești, a spus, împingând niște volume pe masă. Îmi imaginez că te cam plictisești aici.

— Da. Mulțumesc.

— Ți-am adus și niște carnețele Moleskine. A scos din geantă două carnețele negre, învelite în folie, și le-a pus pe masă de parcă ar fi fost texte sacre. Sunt făcute în Italia. Van Gogh, Picasso, Ernest Hemingway, Bruce Chatwin desenau sau scriau pe carnețele Moleskine.

Serios?

Poate ar fi mai bine să vă spun un pic mai multe despre școala mea. Este o școală specială. De fapt, este așa de specială, încât nu are un nume oficial. Este cunoscută pur și simplu ca Școala Greene Street, sau GSS, pentru că așa se numește strada pe care se află. Are 100 de elevi, de la grădiniță la liceu, de prin tot Manhattanul. Majoritatea copiilor sunt genii – însemnând că dansează, cântă la diferite

instrumente, joacă teatru, rezolvă probleme de matematică pe care calculatoarele nu le pot rezolva – și mai sunt eu... care nu știu să fac niciunul dintre aceste lucruri. Am intrat aici datorită tatălui meu vitreg, Rolf Young. Face parte din comitetul lor de consultanți și se ocupă *pro bono*, adică gratis, de toate treburile lor juridice. Școala este la două străzi de apartamentul nostru și învață acolo și surorile mele gemene, însă, spre deosebire de mine, ele chiar merită. Amândouă cântă excepțional la pian.

Le-a luat un an să-mi descopere un talent, pe care cred că l-au inventat pentru ca Rolf să continue să facă gratis lucruri pentru ei.

— Peak este scriitorul nostru! a declarat într-o zi directoarea, ținând în mână un eseu pe care îl scrisesem neglijent în acea dimineață, înainte de a pleca la școală, în timp ce înfulecam cereale dintr-un bol.

Aș fi preferat să fiu alpinistul lor, însă GSS nu recunoaște sportul ca fiind o ocupație umană demnă de laudă.

Să nu mă înțelegeți greșit, îmi place GSS. Elevii și profesorii sunt o gașcă excentrică și foarte distractivă. Ba chiar am reușit să învăț unele lucruri acolo. Problema este că nu am niciun prieten la școală. Și nu este vina nimănui, drept să spun. Pasiunea mea este cățărutul. Ceilalți elevi sunt interesați de lucruri precum teoria numerelor, ce fel de coarde să-și pună la viori și violoncele și de tehnici de pictură.

În fine, așa m-am pricopsit cu Vincent. În calitate de profesor de engleză al școlii, s-a ales cu misiunea de a-l îndruma pe așa-zisul scriitor.

A desfăcut unul dintre carnețele și mi-a arătat că avea un buzunărel pe spate în care să ții notițele, iar cu elasticul puteai marca locul în care ai rămas sau să ții carnețelul închis.

— Ți-am adus și un pix, a spus. Însă nu m-au lăsat să ți-l dau. Le era frică să nu scrii cu el pe pereți.

Cred că mai degrabă se temeau că o să-l folosesc ca să înjunghii pe cineva (sau, mai degrabă, că cineva o să mi-l ia și o să mă înjunghie cu el).

— O să văd ce pot face ca să-ți aduc ceva cu care să scrii, a spus Vincent. Întotdeauna vorbea rar, rostind clar fiecare cuvânt; nu l-am auzit niciodată să elideze vreun cuvânt. Unele dintre cele mai bune texte literare au fost scrise în celulele unei închisori.

Nu plănuiam să stau atât de mult la CDJ încât să scriu o operă.

— Indiferent dacă te întorci sau nu la școală, poți totuși să-ți termini anul. Am vorbit cu directoarea. Eu, împreună cu patru alți autori, te vom evalua pe baza a ceea ce scrii în acest carnețel.

La GSS, să fii evaluat însemna să absolvi.

— Ți-am adus două carnețele Moleskine, în caz că scrii mai mult. Trebuie să fie o poveste – nu un jurnal – cu introducere, cuprins și un deznodământ care să lege lucrurile. Povestea poate fi inspirată din viața ta, din viața altcuiva sau din evenimente imaginare. Nu trebuie să umpli decât un carnețel pentru a îndeplini condițiile, folosind unele dintre tehnicile de scriere pe care le-ai învățat anul trecut la ore.

— Mă întorc la școală, am spus.

Nu părea să mă creadă.

— Chiar și-așa, a spus. Tema rămâne aceeași.

MAI TÂRZIU ÎN ACEA DIMINEAȚĂ, am avut un al doilea vizitator. O femeie. Păr lung, castaniu, ochi de un albastru-deschis, ten măsliniu, cu o geantă cu haine. Era scundă, dar cu o constituție solidă, cu mușchii brațelor bine definiți. În afară de o ușoară rigiditate a spatelui (și ar trebui să o cunoști, ca să o observi), singurul defect pe care îl avea erau mâinile. Erau pline de cicatrici în urma anilor de alpinism.

— Scuze că nu am putut ajunge mai devreme, a spus mama. Cu gemenele și avocații și...

— Nu face nimic, am întrerupt-o eu.

CDJ era la cel puțin o oră și jumătate distanță de condus de la apartamentul nostru din Manhattan. În plus, mama lucra cu normă întreagă într-o librărie pe care o deținea împreună cu o prietenă. Chiar și-așa, mi-ar fi plăcut să o văd înainte de asta.

S-a apropiat de locul în care stăteam și s-a uitat la crucele de pe fața mea.

— Ce urât! a spus.

— Mersi.

A început să măsoare încăperea în lung și-n lat.

— Ce fac gemenele?

— Nu s-au oprit din plâns de când ai fost prins.

Am tresărit. Să o supăr pe mama era una, dar pe Patrice și Paula nu îmi plăcea să le supăr. „Două boabe într-o păstaie”, după cum le spuneau mama și Rolf, sau „Bobițe” după cum le spuneam eu, ceea le făcea mereu să chicotească. Aveau 6 ani și mă priveau pe mine, cea de-a treia „Bobiță”, de parcă aș fi fost un zeu.

— De data asta chiar ai făcut-o lată, Peak. Șase zgârie-nori! Ai încurcat-o rău de tot, te vor mânca de viu. Rolf a apelat la toți cei din oraș care-i erau datori, însă nu cred că o să fie ceva de ajutor. A reușit să-ți amâne punerea sub acuzație, și a încercat să obțină o a doua amânare...

(O mai văzusem agitată pe mama înainte, însă niciodată așa. Se plimba prin mica celulă ca un leopard în cușcă.)

— ...sperând că o să se mai potolească vâlva, însă după noaptea trecută, totul s-a dus de râpă. Procurorul, cu care Rolf a fost la școală, și judecătorul au renunțat la ideea asta...

— Stai așa, am spus. Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

S-a oprit din mers și m-a fixat cu privirea, cu gura deschisă și ochii mari.

N-ai auzit?

Am clătinat din cap.

— Un băiat a căzut de pe clădirea Flatiron. A murit.

M-am uitat la ea.

Și ce legătură...

— ...are asta cu tine? a țipat ea. S-a întâmplat *din cauza* ta, Peak! Băiatul avea toate articolele de ziar despre tine pe pereții din dormitor. Avea un tub de vopsea albastră în

ghiozdan. Nu mai escaladase nimic în viața lui, ceea ce explică de ce a ajuns numai până la 23 de metri. Însă înălțimea a fost suficientă cât să-l omoare pe el, și suficientă să te bage pe tine la închisoare pentru următorii trei ani.

Poftim?

Am sărit în picioare.

— Incredibil! a spus ea cu un râs aspru. Ești pe marginea prăpastiei, Peak, și nici măcar nu-ți dai seama.

Pe marginea prăpastiei – o expresie din viața noastră anterioară, din Vest. Nu o mai auzisem de ani de zile.

— Cum adică, trei ani?

— Și trei luni, a spus. Până vei împlini 18 ani.

Acum am început eu să măsoz încăperea în lung și-n lat. Nu făcusem altceva decât să escaladez clădirea Woolworth. Nu mă lăudasem, nu postasem nimic pe Internet. Era micul meu secret. Modul meu de a... mă rog, nu știam exact de ce o făcusem. Îmi părea rău pentru băiatul acela, dar nu era vina mea.

— I-ai spus tatei? am întrebat, referindu-mă la tatăl meu biologic, nu la Rolf.

Asta a provocat un alt râs dur.

— E în Nepal. I-am transmis un mesaj printr-un șerpaș care abia dacă vorbea o boabă de engleză. Nici nu știu de ce l-am sunat. Din disperare, presupun.

A respirat adânc:

Trebuie să plec. Rolf și cu mine ne întâlnim cu avocații.

— Avocații?

Credeam că Rolf era avocatul meu.

— Doi. Rolf nu poate să te reprezinte. E tatăl tău vitreg, conflict de interese.

— Crezi că...

Când a observat cât de speriat eram, și-a schimbat atitudinea. S-a înmuiat și ochii albaștri i s-au umplut de lacrimi.

— Sper că da, Peak, a spus încet. Însă nu sunt optimistă. Orașul vrea să te dea drept exemplu.

S-a întors și și-a șters ochii, apoi mi-a dat geanta cu haine.

— Ai aici un costum. O să trebuiască să-l porți mâine. Și am vorbit cu cei de jos. O să vină în după-amiaza asta un frizer, ca să te tundă.

M-am trântit în scaun.

— Capul sus! a spus cu o veselie forțată. Nu cred că o să-ți ciopârțească părul prea rău. Trebuie să arăți ca și cum...

— Nu de păr îmi fac griji! Îmi fac griji pentru ăia trei ani. Deja înnebunesc aici. Nu pot...

Am văzut totul dintr-odată: escaladarea, arestarea, puștiul care căzuse de pe Flatiron... Am izbucnit în lacrimi.

Mama m-a îmbrățișat.

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

PUTEAM SĂ FAC UN NOD BACHMAN, un nod de scaun, fluture, în formă de 8, pescăresc dublu și alte șase tipuri de noduri, cu o singură mână, pe întuneric, însă nu reușeam să îmi înnod cravata cum trebuie la gât. În puținele ocazii când purtasem una, Rolf făcuse onorurile. Gardianul care primise sarcina de a mă conduce la sala de judecată mi-a sărit în ajutor. I-am dat de capăt împreună, apoi m-a condus în sala de judecată.

La o masă din stânga băncii stăteau procurorii (un bărbat și o femeie) și răsfoiau hârtii, abia ridicându-și privirea la persoana căreia se pregăteau să-i distrugă viața.

La masa din dreapta erau avocații mei (tot un bărbat și o femeie). Și ei răsfoiau hârtii, dar s-au oprit când gardianul m-a lăsat în seama lor, mi-au zâmbit, au dat mâna cu mine și s-au prezentat.

Nu le-am înțeles numele. Eram prea ocupat să mă holbez la cele cinci persoane care stăteau în spatele lor. Rolf arăta spilcuit și profesionist, cu un nod perfect la cravată. Lângă el erau Patrice și Paula. Aveau ochii ușor înlăcrimați, însă erau fericite să mă vadă, îmbrăcate în rochițele lor preferate. (Asortate, bineînțeles.) Mi-au făcut cu mâna și

au încercat să nu chicotească când le-am șoptit „Bobițelor”. (Nu mă înțelegeți greșit, nu aveam chef de glume în acel moment, dar am simțit că gemenelor le-ar prinde bine puțină încurajare. Trecuseră prin destule în ultimele câteva zile.)

Lângă gemene stătea mama, care părea îngrijorată, dar vizibil mai relaxată decât fusese la CDJ cu o zi înainte. Asta poate datorită bărbatului care stătea lângă ea. (Deși mă îndoiam.)

Numele lui era Joshua Wood – fără îndoială, cel mai mare alpinist din lume. Și era tatăl meu.

Nu-l mai văzusem de șapte ani și părea că se simte la fel de confortabil în costum cum mă simțeam și eu în costumul meu. Își răsese barba caracteristică. (De puțin timp, s-ar fi zis.) Pielea rasă era albă în comparație cu partea superioară a feței sale frumoase, bătută de vânt și arsă de soare. Buzele îi erau crăpate și pielea de pe nas i se cojea, dându-i înfățișarea cuiva care tocmai fusese scos dintr-o avalanșă.

Ochii îi erau de același albastru deschis ca ai mamei. Mi-a făcut semn din cap și mi-a zâmbit, dar eu eram prea uluit ca să-i răspund la salut.

— Toată lumea în picioare, a anunțat executorul judecătoresc, trezindu-mă din stupoare.

Unul dintre avocați s-a întors spre mine, afișând un zâmbet sclipitor. Mă așteptam să-mi zică: „Îmi place cravata ta.” A spus însă:

Nu scoate niciun cuvânt până nu-ți zic eu. Fă-te că ai remușcări.

Era cu siguranță avocata principală. Cred că numele ei era Traci.

Judecătorul – un tip dur cu părul alb tuns militărește – s-a așezat la masă și ne-a ținut în picioare alte câteva secunde înainte să dea din cap spre executor.

— Luați loc, a spus executorul cu un ușor tremur în voce.

Mama avusese dreptate: judecătorul avea să mă mănânce de viu. Și-a pus ochelarii și s-a uitat pe niște notițe, după care a început să citească acuzațiile cu voce tare:

— Încălcarea proprietății, vandalism, punere în pericol nechibzuită...

A tot continuat.

Ajungând în sfârșit la capătul listei, și-a tras ochelarii pe vârful nasului și s-a uitat pe deasupra lor direct la mine.

Cum pledezi?

Traci m-a tras să mă ridic în picioare și mi-a șoptit răspunsul la ureche. Nu eram sigur că o auzisem bine. Mi l-a șoptit din nou, cu același zâmbet pe față.

Am tras adânc aer în piept:

— Nevinovat, am spus.

— La toate acuzațiile? a întrebat mirat judecătorul.

— Da, onorată instanță, a răspuns Traci, cu zâmbetul neschimbat.

— Cred că glumiți. Statul are filmări cu el escaladând Clădirea Woolworth. Erau 23 de polițiști pe acoperiș care l-au văzut cum a fost tras peste balustradă. A semnat o declarație care a confirmat aceste lucruri.

— Constrângere, a spus Traci. Era extenuat, rănit și pe jumătate înghețat la momentul respectiv.